

РЕШЕНИЕ

№ 2376

гр. София, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 17.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **7531** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], бул. „В. В. № 258, В. Т., представлявано от двама от членовете на Управителния съвет: А. А. К., Г. К. и Р. Г. Л., чрез юрисконсулт С. С. срещу Решение № Ж-429/17.06.2021 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на оспореното решение, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването му, нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Излагат се аргументи, че срокът, даден от КЕВР е недостатъчен, като комисията, при постановяване на решението си, не е съобразила необходимите срокове за проектиране, изграждане и въвеждане в експлоатация на енергийните обекти, необходими за захранването на обекта на клиента в съответствие с дадените указания. Поддържа се, че дружеството [фирма] не се е легитимирило като собственик на посочената кабелна линия ниско напрежение, нито са предоставени необходимите данни, за да се пристъпи към уреждане с облигационни отношения, регламентиращи ползването на чужди съоръжения от страна на оператора на мрежата. Към датата на присъединяване на обекта са били спазени всички нормативни изисквания, а Наредба № 6 от 24.02.2014 г. и Закона за енергетиката нямат обратна сила и не могат да преуредят заварените положения по вече приключила процедура по

присъединяване на даден обект. Поддържа се, че изпълнявайки указанията на КЕВР електроразпределителното дружество ще наруши материалния закон., тъй като, ако СТИ бъде монтирано на имотната граница на обекта на клиента, то СТИ няма да бъде разположено на границата на собственост на енергийните съоръжения. Поддържа се, че при изграждане на енергийния обект ще е необходимо да бъдат учредени сервитутни права през горски територии – държавна публична собственост. Несъобразяването с тези фактически обстоятелства водело до незаконосъобразност на оспореното решение, а липсата на фактически основания за дадените указания представлявало нарушение на чл. 59, ал. 1 АПК. Иска се отмяна на оспореното решение и присъждане на сторените по делото разноски, включително и юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят не е представляван.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране, чрез упълномощен процесуален представител – юрк. М., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – [фирма], не е представлявана.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл. 168, ал.1, вр. чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Производството по издаване на процесното решение е започнало по жалба вх. № Е-13-273-43/02.04.2021 г., подадена от [фирма], чрез пълномощник, срещу [фирма]. В нея дружеството възразило срещу местоположението на средството за търговско измерване на обект ресторант „Колибите“, находящ се в района на местност К., [населено място].

Жалбата е подадена чрез електроразпределителното дружество, което е изразило становище, че до 30.11.2016 г. клиент на енергийното дружество за посочения обект е [фирма], с клиентски № [ЕГН]. На 29.11.2016 г. било входирано в Е. заявление за сключване на достъп и пренос на електрическа енергия чрез електроразпределителните мрежи от пълномощник на управителя на [фирма] и [фирма]. Бил е представен договор за наем, съгласно който от 01.12.2016 г. [фирма] предоставя за временно и възмездно ползване на [фирма] недвижим имот – ресторант „Колибите“. в местност К., [населено място].

От 01.12.2016 г. [фирма] е клиент на [фирма] с клиентски № [ЕГН], за обект с абонатен № 0128069.

Посочено е, че електрозахранването на посочения обект се осъществява от трафопост „К.“, извод “Р.“, подстанция „Д.“ с кабел ниско напрежение с приблизителна дължина на трасето около 600 метра. СТИ е монтирано на границата на собственост на електрическите съоръжения на електроразпределителното дружество – в електромерно табло в ТП „К.“. До таблото и електромера имало осигурен постоянен достъп.

Установено е, че кабелът от мястото на електромера до обекта на клиента е електрическо съоръжение, което не е част от електроразпределителната мрежа на [фирма], съответно не е негова собственост. Намира се след мястото на измерване на електроенергията на съществуващ, вече присъединен към ЕР мрежа обект и след границата на собственост на електрическите съоръжения на [фирма].

Кабелът ниско напрежение, чрез който се осигурява електрозахранването на обекта е

бил повреден при изкопни работи, а след отремонтирането му на 11.02.2021 г. [фирма] е отправило искане за включването му под напрежение. Ресторант „Колибите“ в местност К. е бил без захранване от 19.01.2021 г. до 11.02.2021 г., като [фирма] не е имало отношение към възникналото прекъсване.

По повод подадената от [фирма] жалба до КЕВР е изготвен Доклад вх. № Е-ДК-566/11.06.2021 г. Жалбата е била разгледана на закрито заседание от Комисията на заседание, проведено на 17.06.2021 г., в състав „Енергетика“. Със свое решение № Ж-429/17.06.2021 г. КЕВР е дала на [фирма] следните задължителни указания:

1. В едномесечен срок след получаване на решението [фирма] да извърши необходимите технически мероприятия и измести средството за търговско измерване в електромерно табло, монтирано до или на границата на имота на жалбоподателя;
2. В едноседмичен срок след приключване на дейностите по т.1 [фирма] да представи на Комисията доказателства за изпълнението им.

Решението е изпратено на електроразпределителното дружество с писмо изх. № Е-13-273-43/23.06.2021 г., като видно от приложеното известие за доставяне на л. 32 е връчено на „Е. Север“ на 25.06.2021 г.

Жалбата срещу решението е подадена на 09.07.2021 г. (л.112), като е спазен 14-дневния срок за обжалване на акта, от лице, което е адресат на административния акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката (ЗЕ) КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, като в съответствие с ал. 5, когато комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Оспореното решение е издадено от компетентен орган – КЕВР, в съответствие с предоставените му правомощия по ЗЕ. Същото отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, съдържа всички задължителни реквизити, включително и фактически и правни основания, послужили за издаването му. Съдът счита, че административния орган не е допуснал съществени процесуални нарушения при постановяването на решението. Съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗЕ, КЕВР е колегиален орган, който се състои от 9 членове. Според чл. 13, ал. 1 от ЗЕ, КЕВР е постоянно действащ орган, който заседава, като са присъствали повече от половината от членовете. Видно от приложения по делото Протокол № 120/17-06.2021 г., от проведеното закрито заседание на КЕВР, на него са присъствали 6 от членовете на КЕВР, като решението е взето с 6 гласа „за“, три от които на членовете на КЕВР със стаж в енергетиката.

Съгласно чл. 120, ал. 1 от ЗЕ, електрическата енергия, доставена на крайни клиенти, се измерва със средства за търговско измерване - собственост на оператора на електропреносната мрежа, оператора на съответната електроразпределителна или затворена електроразпределителна мрежа, разположени до или на границата на имота на клиента. Легална дефиниция на понятието "Средства за търговско измерване" се съдържа в §1, т. 58 от ДР на ЗЕ - „технически средства за измерване, които имат метрологични характеристики и са предназначени да се използват за измерване самостоятелно или свързано с едно или повече технически средства и които се използват при продажбата на електрическа и топлинна енергия или природен газ“.

Наредба № 6 от 24 февруари 2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически

мрежи в чл. 29, ал. 1 разпорежда, че когато електрическата енергия се доставя на клиента от съоръжения на оператора на разпределителната мрежа на ниво ниско напрежение, границата на собственост е изходящите клеми на средствата за търговско измерване или изходящите клеми на разположените непосредствено след тях предпазители или прекъсвачи. Според ал. 5 на чл. 29, електромерните табла се монтират до или на границата на имота на клиента на място, определено от оператора на разпределителната мрежа. Правилно в този смисъл, с оспореното решение е прието, че за да бъде спазено правилото на чл. 29, ал. 5, във връзка с ал. 1 от Наредба № 6, СТИ за обекта на [фирма] трябва да бъде монтирано на имотната граница и то така, че кабелите след изходящите клеми да попадат в имотните граници на обекта.

Изискването на Наредба № 6, установено в чл. 29, ал. 5, за монтиране на електромерните табла до или на границата на имота на клиента, на място, определено от оператора, е императивно. В случая, СТИ за обект Ресторант „Колибите“, находящ се в местност К., [населено място], се намира на 600 метра според електроразпределителното дружество или на 1000 метра, според жалбоподателя, от границата на имота. При тази нормативна уредба и предвид установеното, че таблото не е на границата на имота, то поставените нормативни изисквания не са спазени. В нормативната уредба не е посочено на какво разстояние следва да бъде монтирано СТИ, когато същото се монтира до границата на имота. Съдът приема, че изразът „до границата“ следва да се тълкува в непосредствена близост или възможно най-близо до границата на имота. От представените доказателства от Е. е видно, че разстоянието между трафопоста, от който се захранва обекта, до самия обект е около 600 м., поради което съдът приема, че е налице несъответствие на местоположението на СТИ с императивните законови разпоредби на Наредба № 6, както и на ЗЕ.

Във връзка с възраженията на жалбоподателя относно едномесечния срок за изпълнение на дадените с оспореното решение указания, който жалбоподателят счита за недостатъчен, тъй като не са представени доказателства относно твърденията за необходимостта от издаване на разрешения за строеж, както и изобщо необходимостта от изграждане на нова ел. мрежа в района, съдът счита, че даденият от КЕВР срок за изпълнение е разумен и не следва да се изменя, а възраженията са неоснователни. Следва да се отбележи, че за електроразпределителното дружество е предвидена възможност, съгласно чл. 29, ал. 5 от Наредба № 6, само да определи мястото, където следва да бъде монтирано СТИ, т. е да избере най-оптималния в техническо отношение вариант. Законодателство е предоставило оперативна самостоятелност на енергийното дружество при преценката, относно мястото на монтажа на електромерните табла, стига същите да са до или на границата на имота. В случая става дума за преместване на СТИ, а не за изграждане на нова мрежа.

С оглед изложеното, оспореното решение е законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, определено на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

На основание чл. 143, ал. 4 от АПК, заинтересованата страна също има право на разноски, но такива не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], бул. „В. В. № 258, В. Т., представлявано от двама от членовете на Управителния съвет: А. А. К., Г. К. и Р. Г. Л., чрез юриконсулт С. С. срещу Решение № Ж-429/17.06.2021 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати по сметка на Комисията за енергийно и водно регулиране сума в размер на 100 лв., представляваща юриконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: